

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1012: Người Bồ Thí, Người Nhận Bồ Thí, Vật Bồ Thí Thấy Điều Là Pháp Do Nhân Duyên Sanh, Đương Thể Là Không, Cho Nên Gọi Là Tam Luân Thể Không

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 087)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Người bồ thí, người nhận bồ thí và vật bồ thí, thấy điều là pháp do nhân duyên sanh, đương thể là không, cho nên gọi là Tam luân thể không.】

Chúng ta có cần phải tu bồ thí hay không? Cần! Nhất định phải sanh tâm tu bồ thí. Toàn bộ đời sống của chúng ta chính là bồ thí; từ sáng đến tối, từ đầu năm đến cuối năm, từng chút từng chút một, khi chung đụng với tất cả chúng sanh thì thấy điều là bồ thí, không có điều gì là không phải bồ thí cả.

Thế nhưng, chúng ta không thể trụ tướng, không thể nói “tôi đã bồ thí rồi”; nếu như vậy thì quý vị không đạt được chữ “không”, tam luân sẽ không “không”, quý vị đã chấp vào “ngã”, chấp vào “có” mất rồi. Cũng không thể nói, pháp do nhân duyên sanh, đương thể tức không, “thôi bỏ đi, tôi chẳng cần phải làm gì cả”; nếu như vậy thì quý vị đã chấp “không” rồi, quý vị liền rơi vào Nhị thừa, quý vị đã chấp trước vào “không”.

Biết rõ đương thể tức không, mà vẫn cứ nỗ lực dần thân vào làm; làm, tức là ‘chẳng không’, không chấp trước vào “không”; không chấp cả hai bên “không” và “có”, đây mới là cách làm đúng đắn. Sự việc thì phải rất mực thiết thực và nỗ lực đi làm, nhưng quyết không có một mảy may chấp trước nào. Cho nên nói, “tác nhi vô tác, vô tác nhi tác” (làm mà như không làm, không làm mà làm), ngày ngày đều làm, nhưng giống như chẳng có việc gì.

Ngày ngày đang làm, chính là ở ngay trong lúc làm đó mà rèn luyện công phu. Rèn luyện điều gì? Rèn luyện “vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả”; chính là rèn luyện điều này. Ngay trong đời sống, ngay trong công việc mà

rèn luyện, Phật pháp chúng ta gọi đó là tu hành. Cho nên tu hành là ở ngay trong đời sống, ở trong công việc, ở trong những việc giao tế ứng thù hằng ngày, đây mới gọi là chân tu.

Từ đó có thể thấy, tu hành đâu cần đến đạo tràng gì chứ, không cần thiết! Đức Phật Thích Ca Mâu Ni khi xưa còn tại thế, giảng kinh thuyết pháp đều ở dưới gốc cây lớn, đâu có xây dựng đạo tràng. Đến thời kỳ sau này mới có một số quốc vương, đại thần hộ pháp, lúc đó mới có tinh xá, giảng đường; trước đó thì không có, trước đó thầy đều ở dưới gốc cây.

Tuy có giảng đường, tinh xá, nhưng tâm địa của Thế Tôn vẫn rất mực thanh tịnh, Ngài tuyệt nhiên không khởi niệm cho rằng: “Ta đã có đạo tràng rồi, ta đã có giảng đường rồi!”. Ngài không hề có ý niệm này; giảng đường tinh xá là của thí chủ, quyền sở hữu là của họ, Phật Bồ Tát chỉ có quyền sử dụng mà thôi. Ngài không cần quyền sở hữu, Ngài có quyền sử dụng, như vậy mới thực sự được đại tự tại.

Từ đó có thể thấy, “Tam luân thể không” chính là được thể hiện ngay trong đời sống hằng ngày. Những lời giải thích cận kề ở phần trước đã nói xong rồi, dưới đây sẽ giảng đến đoạn kinh văn này; qua đó có thể thấy, ý nghĩa của đoạn kinh văn này rất thâm sâu, sợ quý vị hiểu lầm, cho nên phần trước mới nói nhiều đến như vậy.